

становив – 95% , тобто фактично один працюючий припадає на одного одержувача пенсійних виплат. [3]

За такої демографічної ситуації в Україні, спостерігається перенавантаження кількості пенсіонерів над кількістю працюючого населення. У зв'язку з цим, часто виникають проблеми з виплатою пенсій у солідарній пенсійній системі. За таких умов необхідно здійснювати заходи щодо стимулювання населення та роботодавців здійснювати накопичення на майбутню пенсію, як це роблять громадяни в зарубіжних країнах із ринковою економікою. Для цього в Україні на сьогодні створюють всі умови на ринку інвестування.

На сьогодні дуже важливий, внутрішній український інвестор – населення, який може стати для фінансових установ найбільшим пріоритетом на найближчі роки. Аналізуючи чисельність економічно активного населення працездатного віку на початок 2018р. для: чоловіків 16–59 років; жінок 16–57,5 років; в свою чергу це – 17 303,6 тис. осіб, тобто 71,1% населення відповідної вікової групи, але з них: зайняті – 15 626,1 тис. осіб тобто 64,2% населення відповідної вікової групи; безробітні – 1 677,5 тис. осіб тобто 9,7% економічно активного населення відповідної вікової групи. [3] Саме в період економічної кризи для України характерний відтік іноземних інвестицій, в цей час необхідно залучити максимально активно внутрішнього інвестора, що сприятиме стабільнішому розвитку вітчизняної економіки.

Пенсійні кошти в період накопичення працюють як на економіку України так і на майбутніх пенсіонерів. Пенсіонери, отримують істотну надбавку до пенсії за рахунок її накопичувальної частини, значно зростає роль соціальної складової інвестування пенсійних накопичень. Саме тому, для майбутніх пенсіонерів важливим є не тільки рівень доходності їх накопичень, а й наскільки інвестиції сприятимуть розвитку тих сфер, які стануть для них після виходу на пенсію дуже важливими (охорона здоров'я, фармацевтична та медична сфери, житлово-комунальне господарство тощо).

Упродовж останніх десятиріч у багатьох країнах світу в результаті реформування солідарних пенсійних систем значно зросла роль недержавного пенсійного забезпечення. Тенденція розвитку недержавних пенсійних фондів, як в країнах з розвиненими приватними пенсійними фондами, так і в країнах, що запровадили обов'язкове недержавне пенсійне страхування, є одним із напрямів системних пенсійних реформ. Реформуючи пенсійну систему в Україні, слід врахувати досвід розвинених країн та ближнього зарубіжжя, щодо інвестиційної діяльності, розпорядження та управління пенсійними активами, що дасть можливість убезпечити пенсійну систему від ризиків, запобігти їх негативним проявам.

Література:

1. Закон України «Про недержавне пенсійне забезпечення» від 09.07.2003 № 1057-IV [Електронний ресурс] / Режим доступу: www.rada.gov.ua/
2. Штепенко К.П. Аналіз діяльності недержавних пенсійних фондів в Україні / К.П. Штепенко, А.В. Деркаченко // Молодий вчений. – 2016. – № 12.1(40). – С. 1006–1010.
3. Профіль пенсійної системи України цифри та факти [Електронний ресурс]/Режим доступу:<https://www.kmu.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/pensiinoi-sistemi.pdf>

Демченко В.О.

асистент кафедри страхування

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені В. Гетьмана»

Дехтяр І.Є.

«Міжнародна економіка», 2 курс

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені В. Гетьмана»

ПРОБЛЕМИ АГРОСТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Сьогодні ведення агробізнесу є однією з найризикованіших сфер підприємницької діяльності. За даними різних досліджень, врожай залежить на 70% від природньо-кліматичних факторів. Найчастіше у світовій практиці в цій ситуації застосовується страхування, що дозволяє компанії зберігати приблизно стабільний рівень доходу незважаючи на погодні умови.

На жаль, в Україні ця практика не поширена. Для порівняння, в Іспанії застрахованими є близько 80% всіх агропідприємств, у той час, як в Україні їх частка складає 5%. Ця робота має за мету визначення причин, що привезли до такої ситуації.

З проблемами в сфері агрострахування стикаються як страховик, так і страхувальник. Для перших можна виділити наступні причини.

По-перше, завищені тарифи на перестраховування для українських підприємств збоку іноземних страховиків. За таких умов, розмір платежів становить до 6,7% [1]. Це не дуже задовольняє вітчизняних споживачів.

По-друге, через нерозвинену систему українським страховим фірмам важко адекватно оцінювати ризики, що потім призводить до неплатоспроможності у випадках масштабних негативних природних явищ.

Ще досі національний ринок агрострахування не може повернути обсяги кількості договорів та премій 2007 року, хоча з 2016 року статистика є позитивно зростаючою. Наразі щорічно в країні підписується близько 1000 договорів і функціонує 15 компаній, найбільшими за обсягами з них є Брокбізнес, Аско та Інго Україна [2].

Страхувальники також стикаються з труднощами. Однією з них є недовіра до страхових компаній. Виробники переконані, що отримання відшкодування є досить складною справою. За даними одного з опитувань, лише 30% сільських господарств отримують відшкодування у разі настання страхового випадку. Для 40% з них обсяг відшкодування складає не більше 20%. Усе це впливає на ставлення фермерів до страховиків.

Іншою великою проблемою є відсутність державних субсидій. Слід відзначити спроби уряду врегулювати це питання з 2005 по 2008 роки, коли деяка кількість витрат на договори покривалася державою та введення нового закону «Про особливості страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою» у 2012 році. Усе це не дало бажаних результатів через недостатню кількість грошей, закладних у бюджет [3]. Складність полягає у тому, що для страхування на початку року в господарств немає грошей, а банки зазвичай не видають кредити під заставу майбутнього врожаю. У світовій практиці це вирішується за допомогою держави, в нашій же ситуації національні виробники вимушені шукати інші шляхи фінансування [4].

У висновку можна сказати, що суб'єктам страхових відносин треба замислитися над ситуацією. Більшість страхових компаній є невеликими і неспроможними покривати великі ризики, через це вимушені перестраховуватися, що і збільшує ціну самих страхових продуктів. Незважаючи на це, ціни потрібно намагатися знижувати, адже для більшості господарств вони залишаються ще завищеними. Іншим розумним шляхом для зростання частки застрахованих підприємств була б нова державна політика щодо підтримки ринку агрострахування субсидіями. Досвід інших країн показує, що у більшості випадків це дає сильний імпульс для розвитку сфери. В той же час, страхувальникам можна порадижити більш зважено обирати страховиків за надійністю, адже позитивний досвід дасть початок для подальшого користування послугами страхових компаній. За даними Держкомстату 60% агроринку спрямовані на імпорт, деякі компанії є на Лондонській, Варшавській та інших біржах. Вихід на цей рівень означає і надійні страхові договори. Останні 3 роки ринок починає зростати, і хоча наш масштаб не йде у порівняння з розвинутими країнами, залишається сподіватися на подальші успіхи в сфері агрострахування.

Література:

1. Головка І./Суспільний кореспондент/[Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.sknews.net/yak-rozvyvajetsya-rynok-ahrostrahuvannya-ukrajiny/>
2. Стрижеус А., Ключникова Н./AgroPortal.ua/[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://agroportal.ua/publishing/intervyu/kak-zastavit-rabotat-agrostrakhovanie-v-ukraine/>
3. Павлюк І./матеріали онлайн конференції на «Деловой Столице»/[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dsnews.ua/economics/na-nizkom-starte-pochemu-rynok-agrostrahovaniya-v-ukraine-28082017121500>
4. Добіжа Н.В./Сучасний стан та проблеми агострахування в Україні/ Електронний журнал/Ефективна економіка/ № 8, 2013 /[Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2256>

Дідківська Є.В.

«Фінанси, банківська справа та страхування», 3 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені В. Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів Бенч Л.Я.

CASHLESS ECONOMY ТА ЇЇ РОЗВИТОК В УКРАЇНІ

Україна належить до групи країн з високим показником рівня готівки в економіці. Розвинуті країни знижують рівень використання готівки, що сприяє росту економіки, підвищує рівень прозорості та спонукає до активного розвитку сучасних сервісів та технологій. Україна значно повільніше переходить до цієї форми розрахунку, адже спостерігається недостатній рівень обізнаності стосовно переваг безготівкових розрахунків, а також значний рівень недовіри щодо їх використання.

Не дивлячись на світові тенденції переходу до безготівкової форми розрахунку, грошова маса в Україні з кожним роком збільшується. За останні 10 років вона збільшилась у 3,89 рази, в середньому щорічно агрегат М0 збільшується на 16%. Так з 2007 року по 2017 рік грошовий агрегат М0 збільшився з 111 119 млн. грн. до 332 546 млн. грн. Втім у 2015 році співвідношення М0 до ВВП зменшилось, але обсяг готівки в обороті залишився без змін.

Необхідно зазначити, що Україна належить до групи країн з високим показником рівня готівки в економіці. Так у 2014 році співвідношення М0 до ВВП в Україні становило 18,1%, в Білорусії – 19,7%, Молдові – 15,7%, Росії – 12,5%, а у Польщі – 7,5%, Туреччині – 4,9%, Великій Британії – 3,6, Данії – 3%, Швеції –

2,2, Норвегії – 1,9% [2].

Рівень готівки залежить від багатьох факторів: рівень розвитку економіки та рівень розвитку безготівкових платежів, частка тіньового сектору, рівень проникнення термінальної мережі, культура, рівень грамотності населення та мотивація. Низький показник співвідношення М0 до ВВП для країн Західної Європи пов'язаний з тривалим процесом змін у традиціях використання готівки.

В Україні збільшується частка безготівкових розрахунків, станом на 2020 рік відповідно до планів Національного банку вони повинні перевищити 50%. В період з 2006 по 2015 рр. спостерігається значне збільшення долі безготівкових розрахунків у загальній масі платіжних операцій в Україні. Середній темп приросту безготівкових розрахунків щорічно складав майже 61% [1]. За даними Національного банку України, у 2017 році українці здійснили понад 3 млрд. операцій із використанням платіжних карток, емітованих українськими банками, на суму 2 125 млрд. грн. (це на 23,0% і 31,9% більше у порівнянні з 2016 роком відповідно).

НБУ всіляко стимулює громадян переходити на розрахунки в безготівковій формі. Цьому, зокрема, має сприяти зниження граничної суми готівкових розрахунків для фізичних осіб з 150 тис. грн. до 50 тис. грн. – відповідна норма була введена в січні 2017 року. Паралельно вживаються заходи щодо так званої фіскалізації фінансових операцій